

Arrest

nr. 78 238 van 28 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2012.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BAKI, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 14 januari 2012 onderschept op de luchthaven van Zaventem komende van Athene met een vervalste Griekse verblijfstitel en vervalste in- en uitreisstempels in een Pakistaans paspoort.

1.2. Verzoeker diende op 27 januari 2012 vanuit het Centrum voor Illegalen in Merksplas een asielaanvraag in.

1.3. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 24 februari 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 27 februari 2012 in kennis gesteld.
Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent geboren in 1986 in het de stad Mardan van het gelijknamige district, provincie Khyber Pakhtunkwa. U ging zes jaar naar school. In het najaar van 2001 het geplande huwelijk van uw jongste zus met uw neef I.(...) betwist door H.(...) G.(...), een Tabligi vriend van uw vader, die uw jongste zus voor zijn zoon wou. Uw oudste zus en haar echtgenoot U.(...), een verwant van H.(...) G.(...), steunden de wens van G.(...) en namen uw jongste zus mee naar hun huis om haar vandaar uit haar hand aan de zoon van G.(...) te geven. Uw vader slaagde er de tegenpartij ervan te overtuigen uw zus terug naar huis te laten gaan waarop uw vader een jirga belegde. In de jirga kwam het tot een handgemeen tussen H.(...) G.(...) en uw broer W.(...) M.(...). Een week tot anderhalve week later vermoordde uw broer Usman. U dook samen met uw vader onder en nadat een bemiddelingspoging geen gehoor vond bij de familie van U.(...) vluchtten uw vader en u naar Amankot in het district Swat. In 2006 opende u een winkel in levensmiddelen in Amankot. Nadat er twee mensen naar u en uw vader kwamen informeren ontving u de volgende dag op 19 maart 2007 een brief van de Taliban waarin u gevraagd werd een taks te betalen. Deze vraag werd kracht bijgezet door een bezoek van vier personen aan uw vader de volgende dag. U vernam dat de Taliban uw vader om 500.000 qaldar vroegen. Op 25 maart 2007 betaalde uw vader 200.000 qaldar aan de Taliban. 5 dagen later zag u een van de talibs die u kwamen opzoeken praten met H.(...) G.(...). U meldde uw vader dat G.(...) achter de acties zat, maar uw vader uitte slechts zijn machteloosheid. Op 4 april 2007 werd u op weg van de moskee naar huis ontvoerd. U werd naar een Talibankamp gebracht alwaar u de neef van G.(...) ontmoette. Nadat u mishandeld werd stemde u toe de Taliban te vervoegen, tot u tweeënhalve week later, na een gevecht met uw bewaker kon ontsnappen. U vluchtte naar uw oom, die u zo'n twee maanden onderbracht bij een vriend om u vervolgens het land uit te sturen. In een contact met uw buurman in Amankot vernam u dat de Taliban uw vader doodde na hem ervan beschuldigd te hebben informant te zijn. U kwam omstreeks de achtste of negende maand van 2007 in Griekenland aan waar u zo'n vier jaar verbleef. Op 14 januari 2012 werd u op de luchthaven van Zaventem tegengehouden door de Federale politie omdat u in het bezit was van een valse verblijfsvergunning. Op 27 januari 2012 vroeg u asiel aan. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u kopieën neer van een identiteitskaart, een First Information Report (FIR) en krantenknipsels.

B. Motivering

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Bij terugkeer naar Pakistan vreest u zowel H.(...) G.(...) en zijn verwanten, de Taliban, als de overheid die door de twee voorgaande partijen op de hoogte zou zijn gesteld van de verwondingen die u uw bewaker zou hebben toegediend. Uw vrees bij terugkeer vloeit integraal voort uit de vervolging die u in Pakistan gekend zou hebben. Aan het voor de asielinstanties voorgehouden asielrelaas kan evenwel geen geloof worden gehecht. Meerdere tegenstrijdigheden die de kern van uw asielrelaas betreffen werden er immers tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal opgemerkt. Zo slaagt u er niet in gelijklopende verklaringen af te leggen over de kwestie die aan de grond van uw vluchtverhaal ligt, namelijk het huwelijk van uw jongste zus. Waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat de familie van I.(...) de verloving wenste te verbreken tegen de wil van uw familie in en dat de Tabligi vrienden van uw vader de familie van I.(...) steunden, klinkt in uw gehoor van 22 februari 2012 een geheel ander verhaal (Vragenlijst p.3). Niet de familie van I.(...) maar H.(...) G.(...) wou de verloving verbreken. Van steun van de Tabligi vriend van uw vader aan de familie van I.(...) is helemaal geen sprake (CGVS p.5-6). Geconfronteerd met deze pertinente tegenstrijdigheden kan u slechts ontkennen dit beweert te hebben (CGVS p.12). Dat u en uw vader, zoals u beweert in de verklaring die bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgetekend, na het betalen van de 200.000 roepies en voor uw ontvoering door de Tablig lastig gevallen en met de eis geconfronteerd werden dat jullie met de Tablig en de Taliban moesten samenwerken ontkent u dan weer volledig in uw laatste gehoor (Vragenlijst p.3; CGVS p.12). Ook over uw ontsnapping uit handen van de Taliban legt u geheel tegenstrijdige verklaringen af. Waar u eerst verklaarde dat u in het gevecht dat volgde op een aanval van het Pakistaanse leger op de Taliban en de Tablig in de bergen waar u verbleef kon ontsnappen, verdwijnt tijdens het laatste gehoor elk spoor van deze gevechten uit uw verklaringen (Vragenlijst p.12). Twintig dagen later klinkt het dat u na een handgemeen met de enige in het kamp overgebleven talib er in slaagde te ontsnappen (CGVS p.10). Als verklaring voor de volstrekt uiteenlopende verklaringen stelt u dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd om uw relaas kort te houden. Dat u gevraagd werd niet op details in te gaan kan geen verklaring bieden voor de geheel afwijkende verklaringen (CGVS p.10). Dat uw vader vermoord werd nadat hij met de lokale Talibancommandanten ruzie maakte over uw ontvoering valt evenmin in uw verklaringen op 22 februari 2012 terug te vinden (CGVS p.11; Vragenlijst p.3). Slechts na confrontatie met uw eerdere verklaringen past u deze gebeurtenis in in uw relaas (CGVS p.13). Bovenstaande tegenstrijdigheden zijn dermate flagrant en betreffen de essentie van uw

asielrelaas dat het geloof in uw asielmotieven volledig ondergraven wordt. Als verklaring voor de tegenstrijdigheden schuift u een slechte communicatie tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken naar voren. Dit excuus kan evenwel niet volgehouden worden. Van deze moeilijke communicatie maakte u geen melding tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS p.12-13). Terwijl u toen u aan het begin van het gehoor gevraagd werd naar het verloop van het voorafgaande interview stelde dat er geen probleem was op een vraag na die u niet begreep. Even later bleek dat u de vraag in kwestie wel begreep, maar dat u het gebrek aan reactie op uw antwoord aan wou kaarten (CGVS p.2). Bovendien werd het verslag van DVZ na afloop aan u voorgelezen ter goedkeuring.

De grote vrees die u koestert ten opzichte van uw vaderland blijkt evenmin uit uw handelen na aankomst in België. Hoewel u beweert dat u na vier jaar in Griekenland naar België trok met de bedoeling er asiel te vragen roept uw handelswijze vele vragen op (CGVS p.11). Zo verklaarde u zich na aankomst in België Afghaan en hield u vol A.(...) K.(...) te heten. Het is allerminst aannemelijk dat u, die beweert naar België te zijn gekomen omdat u een gegronde vrees op vervolging koestert ten opzichte van Pakistan, de Belgische asielinstanties in eerste instantie tracht te misleiden door een valse naam en nationaliteit op te geven om slechts dertien dagen na uw aankomst en in het licht van een dreigende repatriëring asiel aan te vragen onder uw eigen naam. Als u werkelijk vervolging vreest in Pakistan en om die reden asiel komt aanvragen in België kan van u verwacht worden dat u zich direct en onder uw eigen identiteit vluchteling verklaart. Dat u naliet dit te doen roept verdere vragen op als dat er voor u sprake zou zijn van een gegronde vrees op vervolging bij terugkeer naar Pakistan.

Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielmotieven. De vluchtelingenstatus moet u derhalve geweigerd worden.

Voorts erkent het CGVS dat uw thuisregio, het noordwesten van Pakistan, getroffen is door de openlijke strijd tussen Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat deze strijd niet overal in Pakistan wordt gevoerd. Om deze lokale problematiek te ontwijken zou u zich dan ook elders in Pakistan kunnen vestigen. De Pakistaanse grootssteden kennen immers een grote concentratie aan Pashtouns, waarbinnen u zich moeiteloos zou kunnen integreren. Zo geeft u aan naast het Pashtou ook het lezen en schrijven in het Urdu machtig te zijn (CGVS p.3). Ook beschikt u over een zus in Lahore (CGVS p.4). Als u gevraagd wordt of u zich elders in Pakistan kunt vestigen ziet u slechts een hinderpaal in de asielmotieven die als bedrieglijk worden bestempeld (CGVS p.12). Het interne vluchtalternatief binnen Pakistan is dan ook op u van toepassing. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De drie documenten zijn immers slechts kopieën die gemakkelijk het resultaat kunnen zijn van knip- en plakwerk. Dat het onmogelijk is de authenticiteit van de documenten na te gaan ondermijnt volledig hun bewijskracht. Bovendien kunnen documenten slechts geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen in casu geenszins het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker stelt dat hij niet akkoord kan gaan met de zienswijze van de commissaris-generaal. Tegen de vastgestelde ongeloofwaardigheid brengt verzoeker in dat de verklaringen van verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken werden afgenomen via een tolk Urdu, een taal die verzoeker niet machtig is. De taal die verzoeker wel beweert machtig te zijn, namelijk het Pashtou, werd volgens hem slechts bij het interview op het Commissariaat-generaal gebruikt. Daarom kunnen de tegenstrijdigheden in de verklaringen, zo beweert verzoeker, niet worden gebruikt om zijn geloofwaardigheid te ondermijnen. Verzoeker stelt dat zijn verklaringen zeer gedetailleerd en coherent zijn omtrent de essentiële elementen van zijn asielverhaal. Hij stipt aan dat hij tweeënhalve week werd ontvoerd door de taliban en is kunnen ontsnappen door een mes te gebruiken,

maar dat de ontvoerders aan de overheid hadden gerapporteerd dat verzoeker lid zou zijn van de Taliban. Verzoeker wijst erop dat zijn leven in gevaar was en dat zijn vader ingevolge de problemen van verzoeker werd vermoord. De aanleiding hiervoor is volgens verzoeker het feit dat zijn oudere broer zijn schoonbroer doodde waardoor verzoeker is moeten verhuizen naar het district Swat. Verzoeker vervolgt: *“Hierdoor verschuilden zij zich voor de Pakistaanse overheid. Dat verzoeker niet naar de autoriteiten kon gaan gelet op het feit dat de personen die hem ontvoerden, lid zijn van de personen die zich willen wreken voor de dood van de schoonbroer van verzoeker, n.a.v. het geplande huwelijk van de zus van verzoeker. Bovendien stond verzoeker geseind als zijnde lid van de Taliban en zou hij niet worden geloofd nu discriminatie door afkomst schering en inslag is. Dat vele leden van de Taliban van origine Pashtou zijn.”* Verzoeker besluit dat het Commissariaat de zaak niet naar behoren heeft behandeld en de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig is.

2.2. Vooraf merkt de Raad op dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Verzoeker kwam op 14 januari 2012 toe op Belgisch grondgebied, doch diende slechts op 27 januari 2012, toen zijn repatriëring naar Karachi in het vooruitzicht werd gesteld (stuk 8, diverse documenten DVZ), een asielaanvraag in. Hieruit blijkt dat de behoefte aan internationale bescherming van verzoeker allesbehalve acuut is.

2.3. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats gewezen op tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft afgelegd en zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal over het huwelijk van zijn jongste zus, over de druk om met de Tabligh en de Taliban samen te werken, over zijn ontsnapping uit de handen van de Taliban en over de moord op zijn vader. De geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker wordt volgens de commissaris-generaal ernstig aangetast door deze tegenstrijdigheden. Verder wordt in de bestreden beslissing gewezen op het gedrag van verzoeker, waaruit geen vrees ten opzichte van zijn vaderland blijkt. Zijn bewering na een verblijf van vier jaar in Griekenland naar België te zijn gekomen om asiel aan te vragen en het opgeven van een valse identiteit bij zijn binnenkomst, doen luidens de beslissing vragen rijzen bij de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging en doen besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. Daarnaast wordt in de beslissing gewezen op de veiligheidssituatie in de herkomstregio van verzoeker, met name het noordwesten van Pakistan, waar een open strijd woedt tussen de Taliban en de Pakistaanse autoriteiten, maar die zeer regionaal van aard is, waardoor verzoeker zich, gelet op zijn profiel, volgens de commissaris-generaal elders in Pakistan kan vestigen. De documenten die verzoeker heeft neergelegd, zo besluit de commissaris-generaal, zijn kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en die geen bewijswaarde hebben.

2.5. In zijn middel werpt verzoeker op dat zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken zouden zijn afgenomen via een tolk Urdu, terwijl verzoeker deze taal niet machtig zou zijn. Dit druist echter in tegen de gegevens van het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf dat hij wel degelijk Urdu beheerst en dit zelfs kan lezen en schrijven (stuk 4, gehoorverslag CGVS 22/02/2012, p. 3), terwijl hij slechts *“een beetje”* zou kunnen lezen en schrijven in Pashtou (*Ibid.*). De situatie lijkt bijgevolg net omgekeerd dan hetgeen verzoeker wil laten uitschijnen, waardoor hij niet in het minst kan worden bijgetreden waar hij oppert dat zijn gebrek aan kennis van het Urdu aan de basis zou liggen van de tegenstrijdigheden. Bovendien heeft hij de vragenlijst ondertekend, waardoor hij de correctheid van zijn verklaringen onderschrijft. Uit het stuk kan verder niet worden afgeleid dat er communicatieproblemen zouden zijn gerezen (stuk 7, Vragenlijst, 02/02/2012). De opmerking die verzoeker ten slotte ter gelegenheid van het gehoor op het

Commissariaat-generaal maakte over de communicatie bij de Dienst Vreemdelingenzaken, had, zo stelt de Raad vast, geen betrekking op de taal, maar op het feit dat verzoeker blijkbaar meer wederwoord had verwacht vanwege de dossierbehandelaar (stuk 4, gehoorverslag CGVS 22/02/2012, p. 2).

Ter terechtzitting maakte verzoeker wederom gewag van problemen met de tolk die door de Raad was opgeroepen om verzoeker bij te staan. Verzoeker eiste een tolk Pashtou uit Pakistan en geen tolk Pashtou uit Afghanistan, omdat, zo beweerde verzoeker, hij de tolk wel begreep, maar de tolk hem niet kon begrijpen. Nochtans bleek de tolk ter terechtzitting perfect in staat om het asielrelaas van verzoeker, dat deze laatste ter terechtzitting integraal herhaalde, weer te geven zoals het in het administratief dossier is opgenomen. Hiermee geconfronteerd wijzigde verzoeker zijn strategie en begon hij opnieuw kritiek te uiten op de vertaling tijdens zijn eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo beweerde hij dat dit gehoor erin bestond dat hem na twintig minuten een document ter ondertekening werd voorgelegd zonder dat hij de inhoud ervan kende. Uit het administratief dossier blijkt echter dat de inhoud van het gehoorverslag aan verzoeker in Urdu werd voorgelezen alvorens hij zijn handtekening aanbracht (stuk 7, Vragenlijst, 02/02/2012). In zoverre verzoeker zich beroept op vertalingsproblemen ter rechtvaardiging van de vastgestelde tegenstrijdigheden, mist zijn betoog aldus elke grondslag.

2.6. Verzoeker beperkt zich verder in zijn middel tot het herhalen van zijn asielrelaas. de Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft. Er dient te worden opgemerkt dat hij zelfs geen poging onderneemt om de vaststellingen in verband met zijn gedrag uit de bestreden beslissing of de overweging dat verzoeker zich in een ander deel van Pakistan zou kunnen vestigen om aan de problemen in zijn herkomstregio te ontsnappen, te weerleggen. Verzoeker laat de concrete motieven van de beslissing ongemoeid, waardoor de Raad deze overneemt en tot de zijne maakt.

2.7. Ter terechtzitting legt verzoeker een faxkopie neer van een krantenartikel dat in het Pashtou is gesteld, dat volgens verzoeker dateert van april 2007 en waarin de moord op zijn vader en zijn oom worden beschreven en zijn problemen in Mardan en in Swat worden bevestigd. De raadsman van verzoeker beweert dat hij het stuk niet eerder kon neerleggen omdat hij het niet eerder in zijn bezit had. Hierbij dringt zich de vaststelling op dat het stuk dateert van april 2007 waardoor verzoekers blote bewering dat hij het niet eerder kon neerleggen, niet kan overtuigen. Daarenboven merkt de Raad op dat gezien de manipuleerbaarheid van een faxkopie geen bewijswaarde kan worden toegekend aan dit stuk en dat de Raad op grond van artikel 8 van koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet verplicht is de stukken die niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling in overweging te nemen (RvS 11 maart 2009, nr. 4 111 (c)).

2.8. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN